SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 148/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Š. P., J., zastúpeného advokátom JUDr. Z. A., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Sžo 220/2008 a sp. zn. 1 Sdo 141/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 22. februára 2010 a poštou 26. februára 2010 doručená sťažnosť Š. P., J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Sžo 220/2008 a sp. zn. 1 Sdo 141/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. februára 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 220/2008 z 23. júna 2009 bolo konanie o odvolaní zastavené. Išlo o preskúmanie rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru – Krajského dopravného inšpektorátu v N. (ďalej

len „dopravný inšpektorát“) na základe žaloby sťažovateľa. Sťažovateľ opiera svoju sťažnosť o to, že od samého začiatku sa viedlo konanie v predmetnej veci, v ktorej nemohol JUDr. F. T. vystupovať ako advokát, čo si mal tak Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“), ako aj najvyšší súd riadnym spôsobom overiť. Keďže došlo k porušeniu zákona v súvislosti so zastupovaním, došlo tým k porušeniu základného práva na súdnu ochranu.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva v konaniach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Sžo 220/2008 a sp. zn. 1 Sdo 141/2009 s tým, aby sa krajskému súdu prikázalo ďalej konať *„za účelom odstránenia porušenia základného práva(...) a bez zbytočných prieťahov“*. Požaduje ďalej priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 4 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom JUDr. Z. A. vo výške 500 €.

Ústavný súd poznamenáva, že na titulnej strane sťažnosti je uvedené, že sťažovateľa zastupuje v konaní advokát JUDr. Z. A., B., avšak splnomocnenie udelené tomuto advokátovi predložené nebolo.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 220/2008 z 23. júna 2009, ktorý si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 15 S 7/2007-47 z 10. júna 2008 týkajúci sa zamietnutia žaloby sťažovateľa proti dopravnému inšpektorátu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia dopravného inšpektorátu, podľa ktorého sa sťažovateľ dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola uložená pokuta 5 000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu dvanásť mesiacov. V konaní bol sťažovateľ zastúpený *„advokátom JUDr. F. T., B.“*. Zároveň to znamená, že sťažovateľ zrejme iba omylom uviedol v sťažnosti, že týmto rozsudkom bolo odvolacie konanie zastavené.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 22. júla 2009.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 141/2009 z 23. septembra 2009 vyplýva, že ním bolo zastavené konanie o dovolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku najvyššieho

súdu sp. zn. 1 Sžo 220/2008 z 23. júna 2009, a to z dôvodu jeho neprípustnosti. Podľa názoru najvyššieho súdu zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo) nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve, čo znamená, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je ani dovolacím súdom. Neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v tejto veci pred najvyšším súdom a preto bolo konanie podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku zastavené. V konaní bol sťažovateľ zastúpený *„advokátom JUDr. F. T., B.“*

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 22. decembra 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 220/2008 z 23. júna 2009 považuje ústavný súd za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vzhľadom na to, že rozsudok najvyššieho súdu sa stal právoplatným ešte 22. júla 2009, posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti bol 23. september 2009. Keďže sťažnosť bola odoslaná faxom 22. februára 2010 a poštou 23. februára 2010, stalo sa tak dávno po skončení zákonnej lehoty. Preto je sťažnosť v tejto časti oneskorene podaná.

Odlišná je situácia v súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 141/2009 z 23. septembra 2009. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov

takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v rámci správneho súdnictva nepovažuje ústavný súd ani za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený. Argumentácia najvyššieho súdu je v súlade so zákonom a je dostatočná. Preto ani niet dôvodu na to, aby ústavný súd do nej zasiahol.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že sťažovateľ v podanej sťažnosti v ničom nevyvracia argumentáciu najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v správnom súdnictve. Sťažovateľ totiž spochybňuje postup najvyššieho súdu týkajúci sa toho, že nebol v konaní riadne zastúpený advokátom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2010